

της άγωγής) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Μουδὲ σκυλλί, μουδὲ καττί, μουδὲ γαστρί (ένν. ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τοὺς νεονύμφους) Κρήτ. (Σέλιν.) Πβ. γαστρί 1γ. Τὸ γρούζει-γρούζει τέσσερους καὶ τὸ μπελάζει πέδε / καὶ τὸ γαττί καὶ τὸ σκυλλί 'μέρες ἐξήδα πέδε (ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἦν παρουσιάζει ὁ χρόνος τῆς κυήσεως μεταξὺ χοίρου, προβάτου, κυνὸς καὶ γαλῆς) Κεφαλλ. || *Ἀσμ.

Σ-σάν τὸ τσιμπλιάτικο κατ-τί, πὸν κάθεται 'ς τὴ στάχτη, ὦραν τὴν ὦραν κατ-τερεῖ τὴ συμπεθέρα νά 'ρηγ
Εὔβ. (Κουρ.)

'Επήαινα 'ποτθεῖ, 'ποτθεῖ/βρίσκω μὴν γόρην μέσα 'τθεῖ, ἀκλούθουν της σάν δὲ μαρτίν/τθαὶ ἔκλαια σάν δὲ κατ-τίν
Κύπρ.

Μ' ἔδιργι, μὲ σκότουρι/κὶ πάλι μὲ καλόπιαρι,
μὲ τρανοῦσι 'πὸν τοῦ 'φτί/κ' ἔσκουζα σὰ δὲ γαττί
Θράκ. (Σουφλ.)

Τὸ ποντίκι τ' ὠργισμένο/τὸ γατσί τ' ἀφωρισμένο
τσίγκρι τὸ 'να, τσίγκρι τ' ἄλλο/τῆς μπερδέφανε τὸ γνέμα
'Ηπ. ('Ιωάνν.)

Φάε τοῦ σκύλ-λῶου τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί
—'έν-δὲ τρώω τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί,
γιατὶ δακ-κίᾱ μας τὸ σκυλ-λῶ/καὶ τσαγκρουνίζει τὸ κατ-τί
Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1. 2) Τὸ καχεκτικόν, ἀτημέλητον καὶ μεμψίμοιρον παιδίον Εὔβ. ('Ακρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Θήρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά.: Πιδὶ ἔκαμ' κί' αὐτή! ἓνα χαμένον πρᾶμα, ἓνα γαττί! Στρόπον. "Ελα, μαρή, μάξιψ' τὰ γατσίᾱ σ' 'ποδῶ Ψαχν. Εἶναι 'να κασί! (καχεκτικὸν καὶ αἰωνίως κλαυθυμρίζον παιδίον) Θήρ. || Παροιμ. Τὸ γαττί 'ς τὴ βαρασιᾱ κ' ἡ φωνή 'ς τὸν οὐρανὸ (ἐπὶ καχεκτικῶν νεογνῶν, τὰ ὅποια κλαυθυμρίζουν δυνατὰ) Κάμπος Λακων. Συνών. γάττινος 2α. 3) Τὸ ἰσχνὸν τὴν σάρκα καὶ στρεβλὸν τὸ σχῆμα ξυλοκέρατον Παξ. 4) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος 'Αλόνν. 5) Εἶδος ἀποδημητικοῦ πτηνοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς ἀγρίαν περιστέραν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ πρὸς γαλῆν κατὰ τὴν φωνὴν Ρόδ. 6) 'Εν τῇ φρ. κασί τοῦ γιγαλοῦ=ὁ γλᾶρος (ὡς ὀρεγόμενος τὰ ψάρια ὅσον καὶ ἡ γαλῆ) Μέγαρ. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. 'Σ τοῦ Κατ-θιοῦ Νίσουρ.

γαττιά ἡ, ἀμάρτ. γαττία 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. "Εφεσ. κ.ά.) καττία ΔΚρήτ. καττί ΔΚρήτ. καττιά Κρήτ. (Σητ.) καθιά 'ΑΚρήτ. κασιᾱ Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) 'Η κόπρος, αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς γαλῆς Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) : Μιά βρωμα! καμμιά γασιᾱ πρέπει πὼς εἶναι πούδετα 'Απύρανθ. Συνών. γαττοκούραδο, γαττίσκατο, γαττουδιά 1, γαττουλοκούραδο, γαττουλόσκατο. 2) 'Η ἀπὸ τῆς γαλῆς ἀναδιδομένη χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. "Εφεσ. κ.ά.) Κρήτ. Συνών. γαττίλα, γαττουλιά.

γαττιάζω - γασιᾱζω, βλ. κασιᾱζω.

γάττικος ἐπίθ. ἀμάρτ. κάτ-τικός Ρόδ. κάτ-θικός Σύμ. 'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

'Ο ἀνήκων ἢ προσιδιάζων εἰς τὴν γαλῆν ἐνθ' ἄν. : Κάτ-θικα μάτια Σύμ. || *Ἀσμ.

'Απού 'σει τὸ παπούτσιν της ἐφτά λογιῶν τουμάρι καὶ κάτ-τικογ - καὶ σκύλ-λῶικογ - κί ὀβρέικο συναφόδι (συναφόδι=ἐμπόρευμα) Ρόδ. Συνών. γαττήσιος, γαττήσιμος, γάττινος.

γατίλα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γατίλας Αἰγίν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

'Η ὁσμὴ τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. γαττιά 2, γαττουλιά.

γαττίνα ἡ, ἀμάρτ. γασιᾱνα Στερελλ. ('Αχυρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνα.

1) 'Η γαλῆ (θωπευτικῶς) : Ποῦ εἶν' ἡ γασιᾱνα μας σήμιρα; 'Αχυρ. Πβ. γαττουύλα 1. 2) Μεταφ., νεᾶνις ἢ γυνὴ ἐριστικοῦ χαρακτῆρος καὶ οἶονεὶ διαρκῶς ἐτοιμὴ νὰ ἐπιτεθῇ διὰ τῶν ὀνύχων : Ξέρ'ς τί γασιᾱνα εἶρι; 'Αχυρ. Γασιᾱνα! γασιᾱνα! (σκωπτικὴ προσφώνησις πρὸς παιδίσκην αὐτόθ.)

γατινάρι τό, ἀμάρτ. γασιᾱ'νάρι 'Ηπ. (Μελιγγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

1) 'Η μικρόσωμος καὶ καχεκτικὴ γαλῆ Αἰτωλ. 2) Τὸ θηλαστικὸν σκίουρος ὁ κοινὸς Μελιγγ. : Σὰ γασιᾱ'νάρι κόλλ'σι (κόλλησε=ἀνέβηκε). Συνών. βερβερίτσα 1.

γαττίνα τό, ἀμάρτ. γασιᾱνα 'Ερεικ. Κέρκ. Παξ. γασιᾱ'νι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ 'Ιταλ. gattino=γαττάκι. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν, βλ. Σ. Κυριακίδ., Λεξικογρ. 'Αρχ. 5 (1918), 119. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γασιᾱ'νι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γασιᾱ<γαττί.

1) Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Ιχθύς τοῦ γένους τῶν σκυλλίων (scyllium), μήκους 0,30 μ. περίπου, μὲ δέρμα σκληρὸν χρώματος τεφροῦ θαθέος μετὰ κηλίδων μελανῶν. Παξ. Συνών. Γαττουλίνα 2, γαττουλίνας 2. Πβ. γάττος 2.

γάττινος ἐπίθ. ἀμάρτ. γάττι'νους Στερελλ. (Αἰτωλ.) γάττινος 'Ιθάκ. κάττινος Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) γαττινὸς Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γαττί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ινος. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γαττινὸς κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -ινὸς ἐπίθ.

1) 'Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κάττινο πεδοῦλι (τεμάχιον δέρματος γαλῆς) Μεραμβ. || *Ἀσμ.

Μωρή, βοσκὸν ἀγάπησες, μωρή, βοσκὸ θὰ πάρης,
ἀπού 'χουν τὰ στιβάνια δου ἐννιά λογιῶ τομάρι
καὶ σκύλλινο καὶ κάττινο καὶ γιτισκὸ καὶ πρόβειο;
Ρέθυμν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γάττικος. 2) Οὐσ. α) Οὐδ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. παιδί), τὸ δύστροπον καὶ πάντοτε κλαυθυμρίζον μικρὸν παιδίον 'Ιθάκ. Συνών. γαττί 2. β) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. βάσανα), αἱ μεγάλαι καὶ διαρκεῖς στερήσεις καὶ στενοχωρίαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να πιρνάει ἀπ' τ' μητριᾱ τ' οὐ κακουμοίρ'ς. 'Η νύφ' τ' Μπακουγιάν'ν' τρανάει τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να ἀπ' τ' βιθιᾱ τ'ς. γ) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. καμώματα), οἱ τρόποι, αἱ συνήθειαι τῆς γαλῆς Κεφαλλ. : Παροιμ. Τὴ γάττα νύφη τὴν ἔκαμαν, καὶ τὰ γατινά της δὲ δ' ἄφηνε (ἐπὶ τῶν διατηρούντων τὰς κεκτημένας ἑξεις παρὰ τὴν ἀλλαγὴν καταστάσεως ἢ περιβάλλοντος).

γατίτσα ἡ, σύνθηθ. καττίτσα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) κατ-θίτσα Μεγίστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα καὶ κάτ-θα, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

1) 'Η μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ σῶμα γαλῆ σύνθηθ. καὶ Πόντ.